

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D.,
ve věci

žalobce: J. Š., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, č. j. KUUK/144983/2019/DS,
sp. zn. 143614/2019KUUK,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, č. j. KUUK/144983/2019/DS, sp. zn. 143614/2019KUUK, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 9. 2019, č. j. MMUL/OPA/ODN/102508/2019/KruE. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétní skutek byl popsán jako nedbalostní zavinění, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 13. 7. 2019, v čase 02:24 hodin na pozemní komunikaci č. 261 v ulici Střekovské nábřeží, směrem na obec Brná, v Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky PEUGEOT, registrační značky „X“, byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky a na výzvu policisty se odmítl podrobit orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger na přítomnost alkoholu v dechu. Poté se na výzvu policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Dále při kontrole hlídkou Policie České republiky nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu a doklad o pojištění vozidla. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve namítal možnou podjatost zasahujících policistů, neboť je osobně zná, a proto není možné vyloučit stav, kdy známost policistů a obviněného může vést k určitému typu jednání. Žalobce dále namítal, že z popisu přestupkového jednání není zjevná jednoznačná odpovědnost za přestupek. Doplnil, že s ohledem na pochybnosti ohledně zaujatosti svědků (zasahujících policistů) nepovažuje ústní poučení o tom, čeho se dopouští, za dostatečné. Trval na tom, že v průběhu silniční kontroly nebyl žádným způsobem ztotožněn a předmětné jednání mu tak nelze jakkoliv prokázat. Vedle toho žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval naplněním materiálních znaků přestupku, který je mu kladen za vinu. Doplnil, že přestupek nebyl spáchán ani po formální stránce. Poukázal na to, že v jeho jednání nelze spatřovat závažné porušení veřejného zájmu, neboť přítomnost jakékoliv návykové látky nebyla prokázána a žalobce nebyl v pozici, kdy by postup Policie České republiky byl nucen strpět.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že chování řidiče při zastavení vozidla hlídkou Policie České republiky bylo nezvyklé pomalé, vozidlo kličkovalo na vozovce a několikrát přejelo středový pruh, kdy vjelo do protisměru. Řidič byl policisty poučen podle § 13 a § 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) vyzván k prokázání totožnosti, aby se podrobil orientačnímu vyšetření v podobě dechové zkoušky, neboť byl cítit alkoholem a měl zarudlý obličej. Řidič se odmítl podrobit dechové zkoušce a odmítl i následnou výzvu policistů, aby se podrobil lékařskému vyšetření. Chování zasahujících policistů tak nelze podle žalovaného označit za bezdůvodné či svévolné. Doplnil, že řidič vozidla oznámení o přestupku, v němž byl rovněž poučen, z jakých přestupků je podezřelý, podepsal a zvlášť podepsal, že se odmítl podrobit oběma způsobům vyšetření na alkohol, přičemž uvedl, že odmítl dechovou zkoušku v afektu. Žalovaný z jednání řidiče dovodil, že byl schopen posoudit a zhodnotit své jednání. Trval na tom, že řidič byl řádně poučen, což stvrdil svým vlastnoručním podpisem, který nikterak nezpochybnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

4. K namítanému neztotožnění žalovaný uvedl, že řidič motorového vozidla byl vyzván k prokázání totožnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že nepředložil občanský průkaz či jiný doklad totožnosti, hlídka policie České republiky na základě jím sdělených nacionálů provedla lustrum v evidenci obyvatel, kde je k dispozici i fotografie pro ověření ztotožnění. Žalobce tak byl na místě spáchání přestupku ztotožněn. Doplnil, že Policie České republiky pouze ověřuje totožnost, v případě, že by k ověření totožnosti na místě nedošlo, musel by být žalobce předveden na služebnu za účelem zjištění totožnosti. Dále uvedl, že námitka žalobce týkající se podjatosti policie a úředníků nebyla v přestupkovém řízení uplatněna. Doplnil, že námitky podjatosti jsou neurčité a nesměřují proti konkrétní osobě. Připomněl, že v případě podezření, že osoba řídí pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, jsou policisté povinni zjistit spolehlivý a jednoznačný výsledek o obsahu alkoholu v těle, a to orientačním vyšetřením. V případě odmítnutí orientačního vyšetření stanovil zákonodárce povinnost podrobit se lékařskému vyšetření. Poukázal na skutečnost, že žalobce se odmítl podrobit orientačnímu i lékařskému vyšetření, přičemž o následcích odmítnutí byl zasahujícími policisty řádně poučen.
5. Žalovaný uvedl, že u materiálního znaku přestupku lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Společenská nebezpečnost žalobcova jednání (materiální znak) je dána tím, že žalobce svým jednáním porušil zákonné ustanovení. Připomněl, že smyslem vyšetření řidiče v případě podezření řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, při níž by kontrolovaná osoba mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, je zjistit úroveň ovlivnění či podezření rozptýlit. Jedná o zákonný postup vedoucí k obstarávání a zajištění budoucího důkazu. Doplnil, že zkušenosti s obtížným zjišťováním skutkového stavu, vedly zákonodárce k zakotvení zvláštní skutkové podstaty přestupku postihující řidiče za samotné bezdůvodné odmítnutí vyšetření. Trval na tom, že se k otázce naplnění materiálního znaku přestupku v napadeném rozhodnutí vyjádřil.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu platí, že *„[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.“*
10. Dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu platí, že *„[ř]idič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.“*, z § 6 odst. 7 písm. b) téhož zákona vyplývá, že *„[ř]idič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.“*
11. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“) platí, že *„[p]ři provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky. To neplatí pro řidiče vozidla s výjimkou z pojištění odpovědnosti a řidiče cizozemského vozidla, jehož pojištění odpovědnosti je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu.“*
12. Z § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu vyplývá, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“*
13. Dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu platí, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
14. Dle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti platí, že *„[f]yzická osoba se jako řidič vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu.“*
15. Žalobce v žalobním bodu a) označeném jako „Pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce“ pouze uvádí ničím nedoložené pochybnosti a spekulativní úvahy o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, když pouze žalobce pochybuje o své vině ve věci spáchaného přestupku. Rovněž v obecné rovině, bez žádné konkrétní tvrzené skutečnosti a k němu navrženého důkazu, vytýká správnímu orgánu, že nevyloučil možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů, spekuluje o nedostatečném poučení a tvrdí, že v průběhu kontroly nebyl ztotožněn. Vzhledem k obecnosti vznesené námitky se soud s námitkou žalobce vypořádal rovněž v obecné rovině.
16. Žalobce přehlédl, že v přestupkovém řízení se uplatní zásada oficiality, což sice znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak „pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz). Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Opačný případ by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho právního zástupce by musel dokazovat správní orgán, což by „vedlo ke zcela absurdním situacím“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Uvedený závěr se týká sice zpochybnění důkazů tvrzením obviněného, tedy v daném případě žalobce, v projednávané věci však dokonce ani žalobce žádný z provedených důkazů konkrétním poukazem na vadu řízení týkající se dokazování žaloby neuvedl, pouze v obecné rovině uvedl své úvahy o pochybnostech, které se týkaly viny žalobce.

17. Pokud žalobce pouze v obecné rovině poukázal na svou pochybnost, která se týkala jeho viny, bylo na něm, aby svá tvrzení prokázal uvedením konkrétní skutečnosti a označením konkrétního důkazu. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany žalobce neznamená, že by soud měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování, respektive, že by sám soud vyhledával důkazy za účelem vyvrácení tvrzení takových spekulativních námitok a hypotéz. Žalobce však zůstal jen v rovině účelového zpochybnění skutkového stavu a jeho viny, týkající se spáchaného přestupku, což nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Spekulativní a účelové námitky žalobce nelze považovat za takové, které založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).
18. Pokud se žalobce domníval, že zasahující policisté byli podjatí, tak měl možnost uplatnit námitku podjatosti či konkrétní námitkou týkající se svědeckých výpovědí těchto policistů zpochybnit podklady žalovaného rozhodnutí, to žalobce neučinil a správní orgán, a tím spíše ani krajský soud, nejsou oprávněni za žalobce vyhledávat konkrétní vady přestupkového řízení či zjišťovat ex officio za žalobce důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Krajský soud může pouze bez námitky žalobce například v případě nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí toto zrušit pro vadu řízení, v dané věci však takovou vadu žalované rozhodnutí a rozhodnutí magistrátu rozhodně netrpí. Krajský soud rovněž není povinen domýšlet za žalobce důvod podjatosti, který v obecné rovině žalobce v žalobě uvedl, tj. „známost policistů a obviněného“, když k tomu neuvedl žádný argument konkrétního rázu či důkaz, navíc pouhá „známost“ policistů a obviněného ještě sama o sobě bez dalšího nemůže založit důvod podjatosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků nestandardního postupu.
19. K namítanému neztotožnění žalobce na místě přestupku soud uvádí, že po zastavení vozidla řidič nepředložil doklad totožnosti, avšak sdělil zasahujícím policistům své jméno, datum narození a adresu trvalého pobytu. S těmito údaji policisté pracovali, tj. prolustrovali řidiče jim dostupnými systémy, a s těmito údaji následně pracoval magistrát. Žalobce nezpochybnil ani jeho podpis na formuláři oznámení přestupku ze dne 13. 7. 2019 a text vyjadřující, že byl zastaven bez příčiny a že odmítá dechovou zkoušku. Žalobce v omluvě z jednání ze dne 18. 8. 2019 uvedl, že na místě nebyl, vozidlo neřídil, což je schopen prokázat nekonkretizovanými svědeckými výpověďmi. Následně se však ústního jednání nezúčastnil a i ve všech dalších podáních setrval pouze na holém tvrzení, že na místě nebyl a vozidlo neřídil, aniž by nabídl svoji alternativní verzi podpořenou důkazními návrhy. Obhajoba obviněného tak zůstala u pouhého tvrzení, proti němuž stojí jeho podpis a vyjádření v oznámení přestupku a logický sled událostí zachycených ve správním spise. Obviněný z přestupku má právo zvolit jakoukoliv obhajobu a správní orgány jsou povinny ji prověřit, avšak v případě pasivity žalobce, nelze nemožnost prověření jeho obhajoby přičítat k tíži správním orgánům. Žalobce si sám zvolil určitou procesní taktiku Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

včetně zastoupení profesionálním právním zástupcem a je na správních orgánech, aby se s ní vypořádali. V daném případě tak učinily dostatečně, neboť ve spise se nachází dostatek podkladů pro závěr, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 správního řádu, a to že žalobce na místě byl a vozidlo řídil. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

20. K námitce žalobce ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
21. Společenskou nebezpečnost jednání žalobce nikterak nesnižuje skutečnost, že popsaným jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání žalobce kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
22. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci byl žalobce shledán vinným z jednání spočívajícím v porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že se na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, porušení § 6 odst. 7 písm. a) a b) téhož zákona, když řídil vozidlo, aniž by u sebe měl řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, a dále v porušení § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti, čímž spáchal přestupky vymezené v ustanoveních § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona (formální stránka přestupku).
23. V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

motorových vozidel. Společenská škodlivost žalobcova jednání v daném případě spočívala v ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to v důsledku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Tím, že zákonodárce v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zakotvil nulovou toleranci hladiny alkoholu při řízení vozidla, zároveň definoval zájem společnosti na tom, aby řidiči neřídili vozidla pod vlivem alkoholu. Jednání v rozporu s touto povinností je potenciálně způsobilé ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Každé porušení této povinnosti je proto nutné považovat za společensky škodlivé, naplňující materiální stránku správního deliktu.

24. Žalovaný ve svém rozhodnutí (konkrétně na straně 5 napadeného rozhodnutí) uvedl, že „[p]ro naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně, v tomto případě tedy v zákoně č. 361/2000 Sb., a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.“ Žalovaný dále objasnil, v čem spatřuje naplnění těchto podmínek. Krajský soud má za prokázané, že žalovaný se naplněním materiální stránky přestupků zabýval, a proto vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
26. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. listopadu 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)